

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 1/2016

Eurooppa tarvitsee lähetystyötä s. 6

Lähetetty hiippakunta s. 2

Seurakunta mukana
maailmanlähetyksessä s. 9

LÄHETETTY HIIPPAKUNTA

JUHANA POHJOLA

Tekeekö Lähetyshiippakunta lähetystyötä? Onko sana ”lähetys” liioitteleva, jos toimimme vain Suomessa? Onko nimi harhaanjohtava, jos meillä ei ole omaa lähettiä ulkomailla?

Lähetyshiippakunta on lähetetty lähetystyöhön. Koska meidät lähetetään Kristuksen tuoksi mukamme maailmaan jokaisesta messusta, emme voi olla tekemättä lähetystyötä. Koska pidämme esillä Jumalan vaikuttavaa sanaa ja elämme sakramenttien äärellä, nämä Pyhän Hengen työvälineet eivät voi olla tekemättä kutsuvaa ja kokoaavaa työtä.

Teemme lähetystyötä Suomessa ja ulkomailla. Lähetyskentät eivät ole vain kaukana vaan myös lähellä. Tämä on meissä vaikeasti sulavaa vaikkakin hyvin dokumentoitua tietoa. Ensinnäkin olemme Euroopassa osa kiihtuvaa kristikuntaa. Vielä sata vuotta sitten 66% kaikista kristityistä asui Euroopassa, nyt vain 23%. Painopisteet ovat siirtyneet Etelä-Amerikkaan, Afrikkaan ja Aasiaan. Erään arvion mukaan vuonna 2030 Kiinassa on määrällisesti eniten kristittyjä.

Toiseksi tutkimukset osoittavat, että Pohjoismaat ovat maailman maallistuneimpia yhteiskuntia. Kun uskon merkitys ihmisten arjessa on vähäinen, se johtaa kasvavan joukon kohdalla myös totaaliseen eroon. Suomessa jo nyt jää vuosittain lähes 20 000 vastasyntyntä (n. 30%) kastamatta, ja kastetuista tiensä jumalanpalvelusyhteyteen löytää vain muutama prosentti.

Oman lisänsä tähän tuo valtiokirkkojen maallistuminen. Jos aikoinaan

lähettimme ihmettelivät pakanamaisa moniavioisuutta, samoissa lähetysmaissa kummeksutaan nyt vanhojen lähettimäiden kirkkojen rummutusta samaa sukupuolta olevien avioliitosta. Raamatun sanan arvovaltaa tuntuvat ekumeenisissa kohtaamisissa puolustavan eniten lähetyskirkkojen perilliset. Entiset lähettimäat ovat nykyisiä lähetyskenttiä.

Kolmanneksi väestökasvu Suomessa tulee tapahtumaan maahanmuuton kautta. Silmiemme edessä toteutuvien kansainvaellusten keskellä kohtalonsymyksemme on: saako ristin rakkaus voittaa tulijat, vai voittaako puolikuu meidän juuretöntomat yhteiskuntamme? Elämme Suomessa lähetyskentällä! Jokainen seurakuntamme on lähetysseurakunta. Jokainen messussa kannettu kolehti on lähetyskolehti. Jokainen seurakuntalaisemme on mukana lähetystyössä.

Lähetyshiippakunta tekee lähetystyötä myös ulkomailla. Teemme sitä samalta raamatullis-luterilaiselta pohjalta ja samoilla Pyhän Hengen välineillä, jotta monella kaukanakin voisi olla jumalanpalvelus elämänä ja seurakunta kotina. Kaikkea emme voi tehdä, mutta voimme jakaa sitä hyvää, mitä meille on annettu. Ulkolähetysnäkömme tiivistämme tehtäväkuvaan: *luterilaista opetusta luterilaisten seurakuntien syntymiseksi ja vahvistamiseksi.*

Voimme palvella monia lähetyskenttiä lähettämällä teologisia koulutajia. Voimme tukea luterilaisen kirjallisuuden kääntämistä ja opettamista. Voimme eri tavoin edesauttaa luterilaisten seurakuntien syntyä. Ennen

kaikkea saamme rukoillen ottaa vastaan ja keskittyä niihin projekteihin ja kohteisiin, jotka Herra näkee hyväksi meille avata.

Monen seurakuntalaisen sydämellä on ulkolähetysasia. Meiltä löytyy paljon kokemusta ja asiantuntemusta lähetystyöstä ja islamin kohtaamisesta. Valtakirkon määrärahoja meillä ei ole, mutta resursseja (käyttämättömiäkin) on seurakuntiemme annettu, ja uhrialttiudella on tapana kasvaa tarpeen kasvaessa ja konkretisoituessa. Yhteistyökumppaneita ja -kutsuja on tullut sekä monia avauksia on jo tehty niin Aasiassa kuin Afrikassakin. Meidät on lähetetty. Olemme liikkeellä.

Kuinka suurta on siis itse levätä ja palvella lähetys Herran yhteydessä! Kuinka suurta on olla yhdessä mukana hänen työssään! Kuinka innostavaa on yhdessä elää ja ihmetellä, minne kaikkien ja minne kaikkialle hiippakuntamme vielä lähetetään!

YHDESSÄ KOHTI ILC:N JÄSENYTTÄ

SAMULI SIKAVIRTA

Pohjoismaisten tunnustuksellisten luterilaisten hiippakuntien ja Kansainvälisen luterilaisen neuvoston (International Lutheran Council, ILC) edustajat tapasivat Göteborgissa 20.1.2016 keskustellakseen yhteistyömahdollisuuksista.

Pohjoismaisia hiippakuntia paikalla edustivat piispat **Risto Soramies** (Suomen evankelis-luterilainen lähetyshiippakunta), **Roland Gustafsson**, **Göran Beijer** ja **Lars Artman** (Ruotsin Missionsprovinsen i Sverige) sekä **Thor Henrik With** (Norjan Det evangelisk-luterske stift i Norge) avustajineen, joihin lukeutuivat dekaani **Juhana Pohjola**, teologinen avustaja **Bengt Birgersson** ja piispan sihteeri **Jakob Okkels**.

Sisarhiippakunnat kokoontuivat puolivuositain pidettävään piispojen neuvotteluun Göteborgissa 19.–21.1. Samaan aikaan Göteborgissa kokoon-tui ILC:n johtokunta, jonka kanssa hiippakuntien edustajat pitivät yhteisen neuvottelun.

JÄSENYHDEN HAKEMINEN LUONNOLLISEN JATKUMON TULOSENA

ILC kokoaa tunnustuksellisia luterilaisia kirkkoja yhteyteen toistensa kanssa. Sen jäsenkirkot ja -yhteisöt tunnustautuvat varauksettomasti raamatulliseen luterilaiseen uskoon ja ovat siksi

usein vähemmistöinä maallistuvien kirkkojen joukossa. ILC rohkaisee jäseniään pysymään uskollisena tunnustuksessa. Monet jäsenet ovat nuoria ja pieniä kirkkoja, jotka ovat syntyneet lähetyskirkkojen hedelmänä. Suurimmalla jäsenkirkolla, Missouri-synodilla, on 2,1 miljoonaa jäsentä. Yhteensä ILC:n jäsenkirkkoihin kuuluu noin 3,5 miljoonaa ihmistä kuudessa maanosassa.

Lähetyshiippakunnan piispa Risto Soramies pitää pohjoismaisten sisarhiippakuntien ja ILC:n välistä lähen-tymistä luonnollisena asiana.

– ILC ja pohjoismaiset hiippakunnat ovat jo pitkään olleet yhteydessä, ja vähitellen on alkanut näyttää tarkoituksenmukaiselta, että hiippakunnat pyrkivät ILC:n jäsenyyteen, piispa Soramies toteaa.

– Hiippakunnat ovat itsenäisiä ja toisistaan lopulta riippumattomia mutta syntyneet samanlaisissa oloissa ja monin tavoin myös yhteydessä toisiinsa. Pidimme siksi hyödyllisenä, että neuvottelemme ILC:n jäsenyydestä yhdessä. Kukin hiippakunta päättää tietenkin omien sääntöjensä ja menettelytapojensa mukaan etenemisestä, mutta tarkoituksena on, että tulemme jäseniksi samanaikaisesti, Soramies valottaa.

NEUVOTTELUISSA TULTIIN TUTUMMIKSI
Göteborgin-neuvottelut selvensivät tilannetta puolin ja toisin. Pohjoismaiset lähetyshiippakunnat ovat syntyneet vanhalla luterilaisella maaperällä ja edustavat pitkää luterilaista perintöä, kun taas useimmat muut ILC:n jäsenkirkot ovat luterilaisuuden uusia valtuksia maailmalla.

– Pohjoiset hiippakunnat saivat selkeän käsityksen ILC:n luonteesta ja toiminnasta ja sen jäsenilleen asettamista edellytyksistä. ILC:n johtokunnalle selvisi moni seikka hiippakunnistamme, piispa Soramies raportoi.

”Lähetys” on kirjoitettuna jo Lähetyshiippakunnan nimeen. Sisä- ja ulkolähetystä on väärin erottaa toisistaan. ILC:n jäsenyyttä hakemalla Lähetyshiippakunta pyrkii osaksi yhteisöä, joka tavoittaa ihmisiä puhtaalla sanalla ja Kristuksen asetuksen mukaan toimitetuilla sakramenteilla ympäri maailman.

– Kristikunta ja koko maailma tarvitsee raamatullista julistusta ja opetusta. Jumalan antamat arvovälineet on saatettava kaikkien kansojen saataville, kuten Jeesus käski: ”Tekhää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä ja opettamalla heitä pitämään kaiken, mitä minä olen käskennyt teidän pitää”, piispa Soramies tiivistää.

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2016

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Lähetyskoordinaattori tuntee läheiset ja kaukaiset lähetyskentät
- 6 Islamin haaste kristilliselle lähetystyölle
- 8 Eunike – lähetysaarnajan äiti
- 9 Seurakunta mukana maailmanlähetyksessä

- 10 Virsi levottoman sydämen Jeesus-kaipuusta
 - 11 Yksityinen rippi ja yhteinen rippipalvelus – mikä niitä yhdistää ja erottaa?
 - 12 Medborgarskap – En fråga som visar att Bibelns berättelser alltid är aktuella
 - 14 Unelma Lähetyshiippakunnan ulkolähetystyöstä
 - 15 Hartaus
 - 16 Opetusta sanan mukaan
- Kannen kuva:

LÄHETYSKOORDINAATTORI TUNTEE LÄHEISET JA KAUKAISET LÄHETYSKENTÄT

✍️ MARJAANA ANTILA 📷 SAMULI SIKAVIRTA

On paahtava päivä keskellä Kenian maaseutua 1990-luvulla. Ihmiset ahertavat omissa askareissaan näennäisen keskittyneinä, mutta oikeasti osa huomiosta menee korvien höristelyyn. Näinä aikoina sen pitäisi tapahtua.

Kuuluiko kaukaisuudesta auton ääni? Kyllä vain, silmät todistavat sen, minkä korvat olivat jo ehtineet aavistaa: tietä pitkin ajaa tuttu lähetystyön tekijöiden auto.

Työt saavat jäädä siihen, sillä nyt on tärkeämpää tekemistä. Matka jumalanpalveluspaikalle on pitkä, eikä sitä ehdi aamulla taivaltaa, joten jalkapatikkaan täytyy lähteä jo tänään.

Seuraavana aamuna taivallus päättyy karuun kirkkoon, joka pullistelee väkeä.

Taivaltaajat liikkeelle saaneessa autossa matkusti pastori-isänsä mukana teini-ikäinen Tuomo Simojoki.

- Mieleeni jäi vahvasti, millainen jano ja nälkä ihmisillä oli päästä jumalanpalveluksiin ja saada opetusta Raamatusta, nykyään 35-vuotias Tuomo kertoo Helsingissä, edelleen vaikuttuneena.

KASVIKÄ KENIASSA

Tuomo oli päätenyt Keniaan yhdeksänvuotiaana poikasena. Muutto Raurman seudulta Kenian savanneille ei aiheuttanut sen suurempaa häkellystä.

- Olen ihan ylisopeutuvainen. Mihin tahansa minut tiputetaan, sopeuden siihen, Tuomo naurahtaa.

Ihan hyvä niin, sillä Kenian pääkaupunkiin Nairobiin perhe saapui yöllä, ja lentokentältä ajettiin suoraan sisäoppilaitokseen, minne kouluikäiset lapset jäivät. Vanhemmat jatkoivat matkaa nuorin lapsista mukanaan keskelle kenialaista maaseutua.

Ensimmäisen vuoden jälkeen vanhemmat vaativat, että lasten pitää olla samassa paikassa heidän kanssaan. Koko perhe asettui Nairobiin, ja lapset pääsivät päiväkouluun.

Tuomo ehti asua Keniassa kymmenen vuotta, varhaisen nuoruutensa,

muttei pidä sitä omaa identiteettiään määrittävänä tekijänä.

- En ajattele itseäni lähetyslapsena. Onhan se tietenkin yksi tekijä, joka on muokannut minua, mutta yhtä määräävää on esimerkiksi se, että tulen kristitystä kodista.

Kenian-aikoina kehittyi ystävyys-suhteita, jotka ovat kestäneet tämän päivän Helsinkiin saakka.

- Hengasin paljon Richard Ondichon (Helsingin St. Barnabas -seurakunnan pastori) kanssa. Hän asui meidän pihapiirissämme kolmisen vuotta. Richardin kanssa vietimme aikaa ja yhdessä söimme myös muun muassa lehmän vatsalaukkua. Enää en kyllä söisi, mutta silloin olin ennakkoluuloton, Tuomo naurahtaa.

JUURET VETIVÄT SUOMEEN

Työskenneltyään ylioppilaskirjoitustensa jälkeen vuoden isänsä apuna Tuomo valitsi tietoisesti paluun Suomeen opiskelemaan.

- En halunnut Suomen ja Kenian lisäksi vielä kolmatta paikkaa, vaan halusin ankkuroitua tänne, missä ovat suku ja juuret, hän sanoo.

Näin kävikin, sillä elämä alkoi mennä eteenpäin ripeällä aikataululla.

- Tulen opiskelemaan historiaa, kävin armeijan, rakastuin, menimme naimisiin ja tulen melko nopeasti isäksi, Tuomo kertoo.

Tuomo ja Leena-vaimo ovat molemmat kuusihenkisestä sisarussarjasta, joten suuri lapsikatras oli kummankin mielestä luonteva asia.

Nyt perheessä on viisi tytärtä, joista vanhin on kymmenen ja nuorin kaksi vuotta. Lisäksi haastatteluhetkellä odotettiin kuudennen lapsen syntyvän lähipäivinä.

SISARUSKATRAS KASVATTA

Tuomo uskoo vakaasti, että lapsille tekee hyvää olla osa suurta sisarussarjaa.

- Siinä väistämättä oppii jakamista, yhdessä tekemistä, toisten huomioimista, kärsivällisyyttä ja oman vuo-

ronsa odottamista.

Hän kiittelee vaimoaan, joka kotiäitinä kantaa kasvatuksesta suuremman vastuun.

- Onhan se varmasti äidille raskasta. Töissä tehdään projekteja, joilla on selkeä alku ja loppu. Kotityöt toistuvat jatkuvasti, ja kasvatustyön hedelmä näkyy pidemmällä viiveellä. Lisäksi joka kanavasta kuuluu viesti, miten olet vain kotiäiti. Mutta mikä on tärkeämpää kuin lasten kasvatusta sekä yhteiskunnan kannalta, että erityisesti kristittyinä? Nostan hattua Leenalle, että hän on jaksanut.

Moni ihmettelee perheen suurta lapsilukua ja kyselee, miten vanhemmat tätä pyöritystä jaksavat.

- Kyllä se muuttuu helpommaksi. Viides lapsi on paljon helpompi kuin ensimmäinen. Ei me olla masokisteja luonteeltamme, emmekä olisi tässä tilanteessa, jos lapsiperhe olisi ihan mahdotonta. Vaikka täytyy myöntää, että olimme me aika väsyneitä silloin, kun lapsia oli kolme ja he kaikki olivat autettavia, Tuomo kertoo.

Nyt, kun lapset ovat kasvaneet, heistä on paljon seuraa toisilleen ja he voivat jopa toimia pieninä apureina arjen askareissa.

- Ja kun tulen töistä kotiin, meillä ei ole erikseen naisten tai miesten hommia. Perheen pyöritys on yhteinen juttu, Tuomo korostaa.

Maanpuolustusyhtiön toimitusjohtajana työskentelevä mies myöntää, että hän on myös karsinut työhön ja luottamustehtäviin liittyviä rönsyjä viime aikoina.

LAPSET LÄHIN LÄHETYSKENTÄ

Lapsikatras on myös läheinen lähetyskenttä. Eikä mitenkään merkityksetön, vaan jopa tärkein kaikista.

Tuomo korostaa säännöllisen hartauselämän merkitystä lapsiperheissä. Tämän ajatuksen hän on saanut kodinperintönä ja haluaa jatkaa perinnettä omassa kodissaan.

- Vanhempien tehtävä on huolehtia lähimmästä seurakunnasta. Käy-

tännössä se on sitä, että illalla ennen nukkumaanmenoa luetaan Raamattua, rukoillaan ja lauletaan lasten kanssa. Samalla syntyy luonnollinen tilanne opettaa lapsia. Esimerkiksi jos on rukoiltu sairaan puolesta, joku voi kysyä, miksi Jumala sallii sairauden. Siinä voi sitten selittää.

Tavoitteena on pitää myös aamuhartaus. Se on useimmiten lyhyt teksti hartauskirjasta, jonka joku lukee muiden syödessä samalla aamupalaan. Näin hartaus saadaan mahtumaan myös aamun kiireisiin hetkiin.

Lisäksi tulevat tietenkin jumalanpalvelukset, joihin koko perhe osallistuu.

LÄHETTÄMISEN ASIAMIEN

Myös kaukaisemmat lähetyskentät ovat miehen sydäntä lähellä. Lähetyshiippakuntaan on perustettu lähetysneuvosto, jonka jäsen Tuomo on. Lisäksi hänet on valittu koko hiippakunnan lähetyskoordinaattoriksi.

Lähetyshiippakunnan seurakunnilla on tähän saakka ollut kullakin erilaisia kohteita, mutta toiminta on ollut varsin hajanaista.

- Nyt tavoitteena on muodostaa selkeä ajatus siitä, mitä työtä hiippakunta tukee. Kohteiden määrä on aiempaa suppeampi, mutta heitä pystytään tukemaan aiempaa paremmin.

Vapaaehtoispuolelta toimiva lähetyskoordinaattori ei hoida kaikkea itse, mutta hän kantaa vastuun siitä, että viesti kulkee seurakuntien ja hiippakunnan välillä.

Seurakuntiin puolestaan valitaan lähetysvastaavat, jotka huolehtivat tiedonvälityksestä oman yhteisön sisällä. Tässä asiassa itse kukin lukija voi miettiä mielessään, olisiko tämä oma paikka kantaa vastuuta seurakunnassa.

Lähetysvastaava pitää seurakunnassa lähetysasiaa yllä. Hän välittää lähetyskoordinaattorilta saamaansa tietoa ja materiaalia oman yhteisönsä väelle. Toisaalta hän voi myös välittää omassa seurakunnassa esiin tulleita asioita hiippakuntaan päin lähetyskoordinaattorin kautta.

SAMAA TYÖTÄ ERI MAISSA

Tuomo korostaa, ettei Lähetyshiippakunta aio ryhtyä uudeksi lähetysjärjestyksi, vaan se toimii jo olemassa olevien yhteistyökumppaneiden kautta.

Seurakuntalaisille tutuimpia lienee

Tuomo Simojoki on Lähetyshiippakunnan uusi lähetyskoordinaattori.

Lutherans in Africa -järjestö, jota Lähetyshiippakunnan yhteisöt ovat tukeneet jo aiemminkin. Pastori James ja hänen vaimonsa Tiina May tekevät työtä Afrikassa. Heidän työnsä tukikohta on Keniassa, mutta toiminta-alue kattaa yli 20 Afrikan maata.

Toinen kohde on Lutheran Heritage Foundation, joka keskittyy painamaan ja jakamaan luterilaista kirjallisuutta lähes sadalla kielellä ympäri maailman.

Uusia kohteita ovat somalikristittyjen vähemmistön kirkko Etiopiassa sekä jarai-heimo Kambodžan ja Vietnamin alueella.

Lisäksi toiveena on, että papisto

pystyisi tekemään lyhyitä opetusmatkoja lähetyksissä.

Loppujen lopuksi lähetystyö on Tuomon mukaan samanlaista työtä, kuin mitä Lähetyshiippakunta Suomessa tekee. Vain paikka on eri.

- Tavoite on, että perustetaan luterilaisia seurakuntia, opetetaan luterilaisia seurakuntia ja kutsutaan ihmisiä jumalanpalveluksiin. Että heillekin seurakunta on koti.

Edelleen ihmiset tarvitsevat ravintoa sanan janoonsa ja nälkänsä. Siihen samaan, jota Tuomo sai olla todistamassa jo kaksi vuosikymmentä sitten.

ISLAMIN HAASTE KRISTILLISELLE LÄHETYSTYÖLLE

✍️ MATTI VÄISÄNEN 📷 SAMULI SIIKAVIRTA

Viime aikoihin asti Suomi on saanut seurata sivusta Euroopan islamilaisen väestön kasvua. Lähi-idän sotien aiheuttama pakolaisvirta muutti tilanteen päättyneen vuoden aikana. Suomen liittyminen EU:hun toi mukanaan vapaan liikkumisen. Niinpä viime vuonna Suomeen saapui Lähi-idän, Aasian ja Afrikan pakolaisia yli 30 000, minkä johdosta maamme muslimiväestö lienee tällä haavaa jo noin 80 000 henkeä, ja pakolaisvirta jatkuu yhä. Vähitellen koko yhteiskuntamme joutuu kohtaamaan islamin todelliset kasvot.

Missä läntinen moniarvoinen yhteiskunta ja yksiarvoinen teokraattinen islam ovat kohdanneet toisensa, länsimaat ovat törmäyksiltä välttyäkseen ja yhteiskuntarauhan säilyttääkseen antaneet islamille periksi.

Liberalisoituneiden Euroopan suurten kristillisten kirkkojen asenne islamiin on naiivi. Kirkot ovat pyrkinet esittämään islamin sekä kristilliselle kirkolle että länsimaiselle demokratialle mahdollisimman myönteisessä valossa, sellaisena kuin ne toivoisivat sen olevan. Tällainen asenne on ylimielinen ja vaarallinen, sillä se on islamin itseymmärryksen vastainen ja antaa epätotuisuuden kuvan islamista. Islam ei ole meidän muutettavissamme. Meidän on otettava se sellaisena kuin se on.

ISLAM USKONTONA JA USKONTOVALTIONA

Suomessakin joudumme lähitulevaisuudessa ottamaan kantaa islamiin ainakin seuraavista syistä: Ensiksi islam on maailman uskontona kannattajien lukumäärään nähden niin merkittävä tekijä, ettei sitä voida sivuuttaa. Jo nyt Suomen islamilaisen vähemmistön itsetunto nojaa tietoisuuteen, että islam on maailman toiseksi suurin uskontokunta. Heitä on maailmassa runsaasti yli miljardi.

Toinen merkittävä syy on islamin sisäinen ehdottoman normatiivinen luonne. Kolmas syy on islamin teokraattisuudessa. Islam ei ole pelkkä uskonto, pikemminkin uskontovaltio.

Islam ei tunne moskeijan ja valtion eroa kuten kristinusko. Islaminusko ei tunne maallisen ja hengellisen regimentin eroa. Siksi muslimit tahtovat kalifaatteja, joissa sharia-laki (Koraani ja sunna) hallitsee kaikkea elämää.

Kristittyjen ja muslimien välinen dialogi on välttämätöntä rinnakkaiselon mahdollistamiseksi. Kristittyinä emme voi vaatia, että muslimien on ensin luovuttava uskonnostaan, ennen kuin voimme elää hyvinä naapureina. Muslimitkaan eivät saisi vaatia tätä, mutta he ovat uskontonsa asettaman pakon alaisia ja vaativat sitä todella vaikka eivät selvin sanoin. Tästä syystä on varmaa, että Euroopassa kristinuskon ja islamin väliset konfliktit ovat vasta edessäpäin.

Islamilla on tinkimätön käsitys Jumalalta saadusta tehtävästä pyrkii koko maailman hallintaan. Islam näkee tehtäväkseen saattaa islamilainen järjestys voimaan kaikkialla yksityiselämässä, yhteiskunnassa ja politiikassa. Poliittinen valta on islamille Allahin käsky.

Uskonnonvapaus on islamilaisuudessa rajoitettua: Islamilaisessa maassa ei ole pakko kääntyä islamiin. Kristitty voi pysyä kristittyinä, mutta hän joutuu maksamaan islamilaiselle valtiolle erikoisveroa tunnustuksena siitä, että islam on oikea uskonto. Kristitty saa kääntyä muslimiksi, mutta muslimin kääntyminen pois islamista on kuolemanrangaistuksen alainen rikos. Tämän tähden islamilainen valtio ei salli kristillistä lähetystyötä. Tästä asiasta ei voi neuvotella, sillä se kuuluu Koraanissa annettuun Allahin määräykseen.

ISLAM PYRKII VALTAAN PYHÄN SODAN KAUTTA

Pyhä sota (jihad) kuuluu muslimin velvollisuuksiin. Se tarkoittaa ennen muuta aseellista sota. Islamin mukaan maailma on jaettu kahteen osaan: ”islamin huoneeseen”, jossa islam hallitsee kaikilla elämänalueilla ja ”sodan huoneeseen”, jossa tehtävä on vielä kesken. Missä islam ei vielä hallitse ja vallitse, on periaatteessa sota. Islami-

milaisen perustuslain mukaan valtion varsinaisena tehtävänä on islamin ylläpitäminen. Pyhä sota, islamin valtasema valtiossa sekä uskonnonvapauden rajoitus kuuluvat islamin luovuttamattomaan uskonsisältöön.

Islam on sekä kronologisesti että sisällöllisesti jälkikristillinen uskonto. Varmaa on, että Muhammed kuuluu väriin profeettoihin, joista Jeesus puhuu (Matt. 24:24). Koraani ja islam kieltävät Jeesuksen jumaluuden, hänen kuolemansa ristillä ja ylösnousemuksensa. Islam on niin ollen anti-kristillinen uskonto.

Muslimien parissa vuosikymmeniä työskennellyt Lähetysliiton piispa Risto Soramies esittää muslimiyhteisön aseman määrittelemiseksi länsimaisessa valtiossa ajatuksia, joista voisi olla tulevaisuudessa apua tasavaltamme päättäjille:

”Muslimeille annetaan yksilöinä uskonnonvapaus. (...) Uskonnonvapaus merkitsisi myös vapautta perustaa yhdistyksiä. Yhdistysten säännöissä pitäisi olla erikseen maininta länsimaisen uskonnonvapauden hyväksymisestä, islamista luopumisen mahdollisuus mainittuna (expressis verbis). Kouluissa ei saisi opettaa islamia uskontona, ellei koulukirjoihin tulisi mainintaa pyhän sodan (jihad) velvollisuudesta luopumisesta, pluralistisen perustuslain oikeutuksesta sekä uskonnonvapaudesta. Yllä sanottu merkitsisi valtion puuttumista uskonnon sisältöön, mutta en näe muutakaan mahdollisuutta.”

Vaihtoehtona on ihmisoikeuksiin kuuluvasta uskonnonvapaudesta ja demokraattisesta yhteiskunnasta luopuminen. Nämä ovat asioita, joihin tasavaltamme päättäjien tulisi ajoissa paneutua ennen kuin on myöhäistä.

LÄHETYSTYÖN LÄHTÖKOHTANA YHTEYS IHMISIIN JA JUMALAAAN

Kristuksen sovitus- ja lunastustyö esitetään Raamatussa kauttaaltaan koko ihmiskuntaa koskevaksi. Tämä näkyy myös Jeesuksen antamassa lähetyskäskyssä (Matt. 28:19–20). Jeesus antoi koko maailmaa käsittävän lä-

hetyskäskynsä koko opetuslapsisijoukolleen. Näin ollen jokaisella Jeesuksen opetuslapsella tulisi olla maailmanlaaja työnäky. Kunkin kristityn oma tehtävä voi silti olla varsin kapea. Sen suorittamista kantaa kuitenkin ajatus siitä, että se kuuluu osana suureen kokonaisuuteen. Minun tulee olla omalla paikallani uskollinen. Sama koskee jokaista paikallista seurakuntaa ja kansallista kirkkoa.

Evangeliumin vieminen pakolaisille on valtaosaltaan henkilö- ja perhekeskeistä työtä. Siinä meidän on syytä tiedostaa seuraavat kaksi asiaa: yhteys ihmisiin ja yhteys Jumalaan.

Kautta aikojen uskovien kiusaus on ollut vetäytyä eräänlaiseen suljettuun turvalliseen luostariyhteisöön. Tässä asiassa Jeesuksen esimerkki ja opetus ovat voimakas nuhde.

Julkisen toimintansa aikana Jeesus ei eristäytynyt muista ihmisistä, vaan hän seurusteli vapaasti kaikkien kanssa. Tässä hänen näkökulmansa oli radikaalisti toinen kuin aikansa fariseusten. Jo pelkkä nimi fariseus tarkoittaa ”eristäytyjää”. Fariseukset kavahtivat huonomainaisia. Jeesus sen sijaan antoi erään porton pestä kyynelillä jalkansa. Jeesus vieraili ja aterioi publikaanien kodeissa. Olemmeko me Jeesuksen vai fariseusten kaltaisia?

Entä Jeesuksen opetus? Jeesus sanoi, että hänen opetuslapsensa ovat maailman valo, maan suola ja taikinan hapate. Jumalan tarkoitus on, että me tunkeudumme tähän maailmaan kuten valonsäteet pimeyteen, suola lihaan ja hiiva taikinaan. Millaisia meidän pienet kristilliset seurakuntamme ovat? Itsestään kiinnostuneita, sisäänpäin lämpiäviä ryhmiäkö? Tunkeutuvatko ne ympärillä olevaan, ei-uskovaan maailmaan? Jos ne tekevät niin, silloin niillä on edellytykset nähdä ja tuntea huolta myös niistä, jotka ovat pakolaisina tulleet meidän maahan.

Meillä tulee olla elävä yhteys ihmisiin, mutta meillä tulee olla elävä yhteys myös Jumalaan. Uudessa testamentissa havainnollistetaan evankelioimista ja lähetystyötä todistajan lausuntona. Todistaja on silminnäkiä. Me todistamme, mitä olemme nähneet (Joh. 3:11).

Konstantinopolin kirkkojen ristit korvattiin puolikuilla vuoden 1453 muslimivalloituksessa. Etualalla Hagia Eirene (rak. 300-l./548), jossa kokoontui Nikean-Konstantinopolin uskontunnustuksen muotoillut Konstantinopolin I kirkolliskokous. Takana Hagia Sofia (rak. 360/537), joka oli tuhat vuotta maailman suurin kirkko.

Oma Kristus-yhteys on välttämätön monesta syystä, joista tärkeimpiä lienevät kolme seuraavaa: Mikään ei sulje suutamme tehokkaammin kuin hengellisen elämämme köyhyys. Me emme todista siitä yksinkertaisesta syystä, ettei meillä ole mistä todistaa. Toiseksi ilman omakohtaista Kristus-yhteyttä ihmiset tulevat haluttomiksi kuuntelemaan meitä. Todistuksessamme on onnto ääni. Kolmanneksi ilman elävää Jumala-yhteyttä meillä ei ole voimaa todistamiseen. Kukaan ei voi sanoa: ”Jeesus olkoon Herra”, paitsi Pyhässä Hengessä. Kun Pyhä Henki tulee teihin, te saatte voiman (1. Kor. 12:3; Ap. t. 1:8).

EUROOPPA TARVITSEE LÄHETYSTYÖTÄ

Nämä kaksi, elävä yhteys ihmisiin ja Jumalaan, ovat evankelioimisen ja lähetystyön perusedellytykset. Jokainen kristitty tuntee tämän jännitteen elämässään. On kiusaus joko pitää yhteyttä maailmaan siinä määrin, että kadotamme Jumala-yhteyden tai kehittää sillä tavalla Jumala-yhteyttä, että menetämme kosketuksen maailmaan.

Kristuksessa oleminen eristäytyneenä maailmasta merkitsee maailman

hylkäämistä, niin että se hukkuu; maailmassa eläminen olematta Kristuksessa on itsemme tuhoamista. Ellemme pysy Kristuksessa, meillä ei ole mistä todistaa; ellemme elä maailmassa, meillä ei ole kenelle todistaa. Meidän täytyy oppia elämään Raamatun mukaan näissä kahdessa asuinpaikassa, jotka Jumala on tarkoittanut omilleen, nimittäin maailmassa ja Kristuksessa.

Tänä aikana Jumala kutsuu Suomen uskovia rakastamaan Kristuksen rakaudella myös luoksemme tulleita pakolaisia, joista valtaosa on muslimeja.

Jälkikristillistä Suomen kansaa ja sen kristillisiä kirkkoja ajatellen voimme sanoa, että Suomi on ollut jo muutaman vuosikymmenen todellinen lähetyskenttä. Mutta nyt Jumala on tehnyt Suomesta ja koko Euroopasta entistäkin selvemmin todellisen lähetystyötä tarvitsevan maanosan. Nyt Jeesuksen lähetyskäskyn toteuttaminen ei vaadi suuria rahasummia. Sen voi aloittaa monesti suoraan koti-ovelta. Siinä meidät, seurakuntamme ja kristilliset kirkot punnitaan. – Pyhä Jumala, Kristuksen tähden armahda meitä.

EUNIKE – LÄHETYSSAARNAAJAN ÄITI

MAILIS JANATUINEN

Euniken tunnemme Apostolien teoista ja kirjeistä Timoteuksen äitinä. Hän oli kreikkalaisen pakanan kanssa avioitunut juutalaisnainen, joka asui Lystrassa, nykyisen Turkin sisäosissa. Hänen äitinsä nimi oli Loois (2. Tim. 1:5). Loois oli opettanut tyttärensä uskomaan Jumalan sanaa ja rakastamaan sitä. Tytär oli kuitenkin mennyt naimisiin pakanan kanssa. Lystrassa ei varmaan ollut namakelpoisia juutalaismiehiä, koska siellä ei ollut synagogaakaan.

Kun Eunikelle sitten syntyi poika, tämä jätettiin ympärileikkaamatta. Luultavasti kreikkalainen isä kieltäytyi antamasta siihen lupaa. Silloin isoäiti ja äiti päättivät yhteistuumin, ettei pikku Timoteuksesta anneta kasvava pakanaa. Hänelle opetetaan pyhiä Kirjoituksia. Kun kerran synagogaa ei ole, he hoitavat opetustyön itse.

LAPSEN SYDÄN ON JUMALAN SANALLE HYVÄÄ MAATA

Näin Paavali kirjoitti vuosia myöhemmin samaiselle Timoteukselle: *Pidä sinä kiinni siitä, minkä olet oppinut. Sinähän olet siitä varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut. Olet myös jo lapsesta asti tuntenut pyhät kirjoitukset, jotka voivat antaa sinulle viisautta, niin että pelastut uskomalla Kristukseen Jeesukseen.* (2. Tim. 3:14-15.)

Raamatun opettaminen lapsille ja lapsenlapsille onkin vanhempien ja isovanhempien tärkein tehtävä. Niin kiire heillä ei saa olla, että he tämän velvollisuuden laiminlyövät. Lapsen sydän on hyvää maata, johon Jumalan sana helposti juurtuu. Myöhemmin tekevät ohdakkeet kylvötyön paljon vaikeammaksi. Onnellinen tuo Timoteus, jonka sydämeen oli jo lapsena kylvetty runsaasti sanan elävää siementä.

Vuonna 48 saapui Lystraan mies, jonka käynti muutti perusteellisesti Euniken perheen elämän. Kaikki alkoi siitä, kun tuo outo vieras paransi

syntymästään saakka ramman miehen Lystran torilla, ja kaupunkilaiset aikoiivat uhrata hänelle härän. He näet erehtyivät luulemaan vierasta Hermes-jumalaksi ja hänen seuralaistaan Zeukseksi. Paavali ja Barnabas – sillä hehän siinä olivat – estivät uhraamisen ja alkoivat julistaa ympärilleen kokoontuneille lystralaisille evankeliumia Jeesuksesta.

Naapurikaupungin juutalaisten yllätyksestä muuttui lystralaisien ihastus kuitenkin kohta vihastukseksi. Paavalia kivitettiin niin pahoin, että hän vaipui koomaan. Siitä herättyään hän päätti lähteä jatkamaan matkaansa. Lystran seurakunta oli kuitenkin jo ehditty perustaa. Eunike, Loois ja muutamia muita oli tullut uskoon.

EUNIKEN POIKA PAAVALIN TYÖTOVERIKSI

Seuraavalla lähetyksimatallaan Paavali tuli taas Lystraan ja tapasi sillä kertaa myös Euniken pojan. Timoteusta pidettiin nuoresta iästään huolimatta arvossa sekä kotiseurakunnassa että Ikonionin naapuriseurakunnassa (Ap. t. 16:1-3). Nuorukainen oli luonteeltaan hieman pelokas, mutta Paavali näki hänen potentiaalinsa ja pyysi häntä mukaansa. Asiaan vaikutti varmaan myös se profetia, jonka Timoteus oli saanut uskoon tullessaan tai kasteensa yhteydessä.

Matkustaminen oli vaarallista tuohon aikaan. Oli rosvoja, haaksirikkoja, korkeita vuoria, kuohuvia jokia. Lisäksi tulivat mellakat, joihin lähetyssaarnaajat joutuivat tavan takaa sanomansa tähden. Koko ajan heidän henkensä oli vaarassa.

Varmaan äidistä ja isoäidistä tuntui vaikealta luopua rakkaasta pojastaan, etenkin kun he tunsivat tämän luonteen arkuuden. He osasivat kuitenkin päästää rakkaastaan irti ja lähettää hänet Herran työhön maailman ääriin asti. Sen jälkeen Timoteus kulki vain satunnaisesti Lystran ohi, eikä Eunike nähnyt häntä kuin muutaman vuoden

välein. Olisi ihme, jollei ikävä olisi kalvanut äidin sydäntä. Mutta maailmaa kiertäessään Timoteus tiesi, että äiti ja isoäiti rukoilevat joka päivä hänen puolestaan.

ÄIDIN HAIKEUS JA ONNI

Ehkä Eunikesta tuntui haikealta sekin, että hengellinen isä näytti ottavan hänen paikkansa. Paavali tosiaan rakasti Timoteusta kuin omaa poikaansa, ja Timoteus puolestaan kiintyi apostoliin niin syvästi, että itki tämän joutuessa pidätetyksi. Paavali antoi nuorelle oppilaalleen paljon vastuuta. Ei aikakaan, kun tämä jo toimi suuren Efeson seurakunnan paimenena.

Ilmeisesti Timoteus ei mennyt nuorena naimisiin. Heprealaiskirjeen kirjoittaja on viimeinen, joka mainitsee hänen nimensä Raamatussa. Kirjeestä käy ilmi, että Timoteus oli vangittu, mutta päästetty sitten vapaaksi (Hepr. 13:23). Jos Eunike oli vielä elossa, niin varmasti hän joutui käymään uskon koulua poikansa ollessa kalterien takana.

Oliko Eunike onnellinen äiti? Oli, tuhat kertaa oli. Hän sai nähdä poikansa palvelevan Jeesusta, hänen apostoliaan ja hänen seurakuntiaan sen sijaan että tämä olisi käyttänyt energiansa katoavaisen rahan ja tavaran haalimiseen. Suokoon Jumala, että näitä eunikeita ja timoteuksia löytyisi runsaasti meidänkin seurakunnistamme!

Elämää Jumalan perheessä:

SEURAKUNTA MUKANA MAAILMANLÄHETYKSESSÄ

HANNU MIKKONEN WIKIMEDIA COMMONS

Saamme elää sellaisessa maailmassa, joka muuttuu melkoistavauhtia. Kirjoitan ihan tarkoituksella ”saamme elää”, sillä usein pidämme valitettavana asiana maailman muuttumista nopeasti. Viimeisen vuoden aikana maailman muuttuminen on näkynyt ja tuntunut meillä Suomessa muun muassa siten, että maahamme tulee enemmän maahanmuuttajia kuin mihin olemme ennen tottuneet. Tavalta tai toisella tämä muutos koskettaa lähes jokaista Suomessa asuvaa.

LÄHETETYT

Kristuksen kirkon lähetystyö saanut alkunsa heti ensimmäisenä kristillisenä helluntaina: Apostolit julistivat Jumalan sanaa, ihmisiä tuli synnintuntoon ja heitä kastettiin. Lähetystyö ei kuitenkaan alkanut varsinaisesti tästä tapahtumasta, vaan jo silloin kun Isä lähetti ainosyntyisen Poikansa pelastamaan syntisiä ihmisiä. Voimme sanoa, että Vapahtajamme oli ensimmäinen lähetystyöntekijä.

Kun puhumme lähetystyöstä, puhumme aina myös lähettämisestä. Sanoohan Raamattu, ettei kukaan voi julistaa, ellei häntä ole lähetetty (Room. 10). Isä lähetti Poikansa maailmaan, Poika lähetti Isän luota Pyhän Hengensä ja Pyhä Henki on lähettänyt seurakunnan. Kristus kutsui ja valitsi apostolinsa eli ”lähetetyt”. Nämä olivat ne, joille Herra oli uskonut evankeliuminsa, sen julistamisen ja seurakunnan kaitsennan.

Niin sanottu Jerusalemin alkuseurakunta syntyi juuri näiden lähetettyjen saarnan ja työn tuloksena. Pyhä Henki oli kirkastanut heille Kristuksen sovitus- ja antanut rohkeuden julistaa Hänen nimeään. Seurakunta on siis alusta saakka ollut lähetettyjen seurakunta, koska se on apostolinen seurakunta. Toisaalta taas muunlaista kirkkoa tai seurakuntaa ei voi ollakaan olemassa, sillä Jumalan kansa on aina lähetetty ja apostolinen (Ef. 2:20). Kirkon luonteeseen kuuluu,

että se on syntynyt Lähettäjän työn tuloksena, sen perustus on lähetetyissä ja on kokonaan lähetetty. Vaikka apostolit olivat varsinaisesti lähetetyt, niin koko kirkko on myös lähetetty, sillä kirkko ovat ne, jotka uskovat apostolisen evankeliumin ja elävät siitä.

LÄHETETTYJEN TYÖ

Usein ymmärrämme lähetystyön seuraavasti: joku kristitty lähtee ulkomaille kertomaan ei-kristityille Jeesuksesta. Käsitys ei ole virheellinen, mutta puutteellinen se on. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka” (Ap. t. 1:8). Apostolien oli aloitettava ”lähetystyö” Jerusalemissa. Syntyi seurakunta eli kirkko, joka eli seurakunnallista elämää.

Mikä oli tämän seurakunnan lähetystyö? ”Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.” Ensimmäinen oli jumalanpalvelus. Seurakunta pysyi lähetettyjen opetuksessa eli Jumalan sanan saarnassa ja ehtoollisyhteydessä. Samaan aikaan he pysyivät rukouksissa. Siinä oli heidän lähetystyönsä perustus! Jerusalemin seurakunta ei perustanut lähetyshdistystä, organisoitunut kaupunkilähetystä, kirjoittanut kirjoja dynaamisesta evankelioinnista, vaan ”Herra lisäsi heidän yhteyteensä joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen.” Lähettäjät eli Jumala vastasi lopputuloksesta! Saamme muistaa, että tämä lähetettyjen työ voi onnistua vain silloin, kun ollaan uskollisesti siellä, missä Lähettäjät meitä kohtaa, meitä hoitaa ja mistä Hän itse meitä lähettää.

Nyt meidän seurakuntamme tulee jonkin verran ihmisiä esimerkiksi Lähi-idän alueelta. Lähetystyö onkin Kajaanissa, Lappeenrannassa tai Tampereella! Miten me vastaamme tähän Jumalan antamaan tilanteeseen? Löytyykö Lähetyshiippakunnasta kristittyjä, jotka ottavat kaikki kirkkoontulijat vastaan, tutustuvat heihin, puhuvat heille, kääntävät saarnan ja ovat tekeemisissä muulloinkin kun messun yhteydessä heidän kanssaan? Emmehän kätkeydy tekosyiden taakse ja lyö laimin meidän lähetettyjen työtä?

Vaikuttaa siltä, että moniin maihin, muun muassa Suomeen, tulee paljon muslimeja. Tällä hetkellä tilanne on siis sellainen, että maailmanlähetykselle luoksemme. Tämä ei sulje pois sitä tosiasiaa, että monissa paikoissa maailmassa ei ole sananjulistajia; kyllä lähtijöitäkin tarvitaan koko ajan! Mutta voisiko meidän paikkamme maailmanlähetyksessä olla juuri nyt tässä: pysyä seurakuntayhteydessä, ottaa tulijat vastaan, kohdata heidät, opettaa heille kristillisen uskomme perusteet ja, jos Jumala suo, kastaa heidät kristityiksi?

VIRSI LEVOTTOMAN SYDÄMEN JEEBUS-KAIPUUSTA

≡ HARRI LAMMI

Oli alkuvuosi 2013. Porin Sakkeus-seurakunnan messun jälkeen jäin keskustelemaan Anneli Vaahtorannan kanssa virsistä. Olimme jo kotihartauksissa käyttäneet Lähetysshiippakunnan uutta virsien koevihkoa, ja siinä oli mielestämme todella syvällisiä ja hienoja virsiä, minkä sanoin hänelle. Anneli Vaahtoranta sanoi minulle, että Lähetysshiippakunnassa ollaan tekemässä uutta ja laajempaa virsikirjaa, ja siihen tarvittaisiin myös uusia ehtoollisvirsiä. Jotenkin sain tästä kipinän ja kotiini tuultuani alkoi syntyä ensisäkeistöjä virteen Sydän levoton janoaa rauhaa (LV 739).

Minulle on nuorempana syntynyt joitakin kymmeniä lauluja. Ensimmäiset laulut syntyivät jo 17–18 -vuotiaana ennen uskoon tuloani. Hengellisen heräämisen koettuani laulujen sisältö alkoi muuttua, ja laulujen kirjoittaminen oli minulle tärkeä tapa puhua uskostani Herraan Jeesukseen. Laulut olivat kanava pukea sydämeni ajatuksia sanoiksi.

Tämä virsi on myös oman sydämen tilitystä ja tunteja ehtoollisesta. Melodia vain tuli mieleen. Tunnen usein sydämessäni levottomuutta ehtoolliselle mennessäni. Yhtäältä näen hyvin puutteellisen valmistautumisen ehtoolliselle; usein ehtoollisleipää ja ehtoollisviiniä syödessäni huomaan, että Jeesus tulee luokseni niin nopeasti, että en edes ehtinyt kunnolla ja syvällisesti tunnustaa Hänelle syntejäni – Jeesus jo tuli luokseni antaen minulle ruumiinsa ja verensä – ikään kuin vasta synnintunnustustaan aloittavalle syntisparalle.

Toisen säkeistön sanat “vaara vilpistä ahdistaa” ovat virressä, koska usein ajattelen tätä: pelkään, että parannuksessani ja ehtoolliselle tullessani sydämeni on vilpillinen ja pyydän, että Jumala varjelsi minua tästä.

Samalla ajattelen, että janoan saada kuulla Jeesuksen oman kutsun ehtoollislopöytään. Kun Jeesus kutsuu sanallaan, Hänen sanansa sisältää vaikuttavan voiman, joka antaa vapisevalle sydämelleni kyvyn astua ehtoollislopöytään. Jeesus vetää syntistä ja häntäntynnyttä sielua ehtoolliselle.

Kahdeksannen säkeistön ajatus siitä, että seurakuntana jaamme toistemme kanssa surut, kiusaukset ja taistelut, syntyi lukiessani Bengt Hägglundin kirjaa Uskon malli. Siinä avautui minulle ehtoollisesta uusi syvälinen näköala: “Kuten ihmisen synty pannaan Kristuksen päälle ja vaihdetaan Hänen vanhurskauteensa, samoin ovat myös kristityt velvolliset kantamaan toistensa kuormia. Toisen suru ja kärsimys vaihdetaan toisen tukeen ja apuun. Sekä huoli että lohdutus, ahdistukset ja ilonaiheet tulevat kristillisessä seurakunnassa yhteisiksi. Ehtoollinen on Jeesuksen itsensä antama merkki tästä yhteydestä ja tehokas keino sen lujittamiseen.”

On hämmentävä olo, kun tämä virsi on virsikirjassa. En kuitenkaan osannut odottaa, että syntynyt virsi mitenkään mahtuisi vanhojen ja uusien suurten virren tekijöitten tekemien virsien joukkoon. Rukoukseni on, että Herra Jeesus saisi tämänkin virren kautta kutsua Jumalan kansaa nauttimaan Hänen ansionsa hedelmiä ehtoollislopöydässä.

1. Sydän levoton janoaa rauhaa luota Isäni taivaallisen. Omat voimani käytin jo loppuun, nääntyi sieluni, jaksanut en, Voinko tuskaani saada nyt lääkkeen armopöydästä Jeesuksen.

2. Mistä löytäisi rohkeuden käydä pöytään Herrani, Jeesukseni? Oma kelvottomuuteni painaa, en voi kohottaa kasvojani. Pelko sydämen koettelusta, Vaara vilpistä ahdistaa.

3. Sinä, rakkahin Vapahtajani, kutsut luoksesi lampaitasi. Anna minunkin äänesi kuulla, sanat Paimenen sydämesi Sanot: synnit saat anteeksi kaikki vuoksi sovitusuhrini.

8. Seurakuntana yhdessä syömmme ruoan Herramme asettaman. Kaiken toistemme kanssa näin jaamme: surut, kiusaukset ja kuoleman. Silloin riemu on ristimme alla: ilo, autuus ja kunnia.

YKSITYINEN RIPPI JA YHTEINEN RIPPIPALVELUS – MIKÄ NIITÄ YHDISTÄÄ JA EROTTAA?

≡ MARTTI VAAHTORANTA

Uskonpuhdistus halusi palauttaa pyhän ehtoollisen sille paikalle, jonka Herra Jeesus oli sille antanut ja joka sillä oli varhaisessa kirkossa. Siitä piti jälleen tulla seurakunnan yhteinen ateria, jolle riennetään usein. Taas piti Herran Jeesuksen ruumiin ja veren olla joka pyhä tarjolla syntisten syödä ja juoda. Piti olla usein mahdollisuus osallistua anteeksiantamuksen ateriaan ja nauttia iankaikkisen elämän lääketta.

Toisaalta haluttiin välttää helmien heittämistä sioille. Ehtoolliselle tulijoiden piti tietää kohtaavansa alttarin ääressä itsensä Jumalan Pojan ja nauttivansa leivässä ja viinissä Hänen uhriruumiinsa ja -verensä. Ehtoolliselle tulijoiden piti ymmärtää, että se oli syntisille tarjottu pelastuksen ateria. Haluttiin varmistaa, ettei kukaan astunut katumattomin sydämin ja omaksi tuomiokseen Herran pöytään Hänen ristinuhriaan ja totista ruumistaan ja vertaan halveksien.

RIPPI VALMISTAA EHTOOLLISELLE

Väärinkäytösten välttämiseksi luterilainen tunnustus edellyttää, ettei kehtää päästetä valmistautumatta ehtoolliselle. Käytännössä Herran pöytään polvistumisen ehdoiksi asetettiin yhtäältä hyväksyttävästi suoritettu katekismusopetus ja riittävä ikä, toisaalta ehtoollisella käyntiä edeltävä rippi eli synnintunnustus ja synninpäästö. Näin annettiin ehtoolliselle tulijoille edellytykset koetella itseään (1 Kor. 11:27–30).

Jokaisen ehtoolliselle aikovan yksityinen ripittäminen on kuitenkin vaikeaa, jos halutaan pitää kiinni kaik-

kien seurakuntalaisten ahkerasta ehtoollisella käymisestä, mieluiten joka pyhä. Niinpä on syntynyt käytäntö, joka on meille tuttu: yhteisen ripin portti, josta ikään kuin astutaan sisälle kirkkoon. Synnit tunnustetaan yhdessä ja kuullaan myös kaikkia koskeva synninpäästö.

Synninpäästö ei kuitenkaan koske niitä, jotka salassa kieltävät syyllisyytensä eivätkä myöskään halua tehdä parannusta synneistään. Silloin synninpäästö on tuomioksi, ei pelastukseksi.

Tämä vaara on pienempi silloin, kun pappi tutkii yksitellen jokaisen seurakuntalaisen. Yksityinen rippi onkin suuri lahja myös muulloin kuin valmistauduttaessa pyhälle ehtoolliselle. Siinä ovat pienimmillään ne häiriötekijät, jotka saattavat evankeliumin saarnaa tai yhteisen ripin päästösanoja kuunnellessa tehdä vaikeaksi uskoa anteeksi juuri ne käsinkosketeltavat synnit, jotka painavat mieltä. Uskoa niiden anteeksisaamiseen ja kilvoitusta uudessa elämässä vahvistaa myös, että ne saa sanoa ääneen rippi-isän kautta Jumalalle, vaikka Hän ne ilman sitäkin tietää ja tuntee.

YHTEINEN RIPPIPALVELUS SILTANA YKSITYISEN JA YHTEISEN RIPIN VÄLILLÄ

Nyt Luterilaisia virsiä -kirja tarjoaa seurakunnalle mahdollisuuden, joka silloittaa yksityisen ja yhteisen ripin välistä kuilua ottaen aineksia kummastakin.

Yhteinen rippipalvelus toimitetaan kokonaan irrallaan messusta tai välittömästi ennen sitä. Siinä ei, niin kuin

yksityisessä ripissä, lausuta ääneen syntejä, jotka tunnustetaan Jumalalle. Synninpäästö siinä kuitenkin – toimituksen kaavan ensimmäisen vaihtoehdon mukaisesti – julistetaan jokaiselle henkilökohtaisesti käntenpällepänoin.

Sitä ennen kysytään, toivovatko ripittäytyjät syntiensä anteeksiantamusta. Seuraavaksi kysytään, uskovatko he, että papin julistama synninpäästö on Jumalan todellinen anteeksiantamus. Jos joku vastaa jompaankumpan tai kumpaankin kysymykseen ”en”, häntä ei päästetä ottamaan vastaan synninpäästöä. Sillä tavoin hänet sidotaan hänen synteihinsä.

Sen sijaan ne, jotka vastaavat ”kyllä”, tunnustavat omalla äänellään olevansa avun tarpeessa. Sitä ei tarvitse arvailla. Osoittavathan he sen myös tulemalla alttarin ääreen. Ja siinä heille julistetaan käntenpällepänoin Jumalan anteeksiantamus.

ARMONVÄLINEIDEN RUNSAUDEN ÄÄRELLÄ

Jumalan anteeksiantamus ei ole kuitenkaan sidottu vain käntenpällepänoon. Myös yhteisesti julistettu synninpäästö on todellinen. Saarnassakin julistettu evankeliumi on lupa omistaa omalle kohdalle. Eikä Jeesus olisi käskenynt meidän rukoilla ”anna meille meidän syntimme anteeksi”, ellei Jumala myös tekisi niin eli armahtaisi katuvaan.

Silti rippiä ei kannata halveksia. Se on yksi Jumalan rikkaan armon välineistä. Sitä kannattaa käyttää sekä yhteisesti että yksityisesti – tai Yhteisen rippipalveluksen muodossa.

MEDBORGARSKAP – EN FRÅGA SOM VISAR ATT BIBELNS BERÄTTELSE ALLTID ÄR AKTUELLA

✍️ TOMAS APPELQVIST 📖 WIKIPEDIA

De flesta av oss funderar inte särskilt ofta över vad ordet ”medborgarskap” betyder. På flera sätt är det ett positivt tecken, eftersom vi lever i en del av världen som hittills har varit trygg. På Nya Testamentets tid var däremot frågan om medborgarskap högst aktuell för alla människor och vi kan förstå vår tids viktiga samhällsfrågor bättre om vi förstår situationen på Bibelns tid.

Eusebios kyrkohistoria skrevs i början av 300-talet och där sammanfattas flera viktiga erfarenheter från den tidiga kyrkan. Enligt Eusebios avrättades Paulus genom halshuggning och Petrus genom korsfästning eftersom Paulus hade förmånen att vara romersk medborgare. Det finns ett ställe i NT där det tydligt står att Paulus lyfter fram sitt romerska medborgarskap som ett privilegium, nämligen i Apostlagärningarna 22:22-30. Om vi läser detta korta stycke i Folkbibelns översättning dyker ordet ”medborgare” upp i olika former hela fem gånger. Det framgår att Paulus hade fått sitt romerska medborgarskap redan vid födseln, medan den officer som var högste ansvarig för arresteringen av honom hade behövt betala en stor summa pengar för sitt medborgarskap.

MEDBORGARSKAP I BIBELN

Vid tiden för Jesu födelse var medborgarskap något som endast några få personer hade. Trots att romerskt medborgarskap inom flera judiska grupper förknippades med överväld och förtryck ger texten oss en bild av att Paulus ser neutralt på sitt medborgarskap och utan tvekan använder detta när han kan ha nytta av det. Ett ännu tydligare exempel på att medborgarskap är ett fenomen som är neutralt i sig självt har vi i Lukasevangeliet

tredje kapitel. Där kom tullindrivare och soldater, som rimligen måste ha varit i tjänst inom den romerska maktapparaten, till Johannes Döparen och frågade ”Mästare, vad skall vi göra?”. Döparens svar blev inte att de skulle vägra utföra sitt arbete eller ens avsäga sig sitt medborgarskap, utan endast att de skulle fullgöra sin kallelse, nöja sig med sin lön och inte begå övergrepp mot befolkningen. Samtidigt lär Bibeln att varje medlem i Guds folk förstås alltid sin främsta förpliktelse mot sin Herre – i Paulus fall var det ju därför han blev arresterad och förhörd.

I Apostlagärningarnas 22:a kapitel nämns inget grekiskt ord som exakt motsvarar svenskans ”medborgarskap”. På de flesta ställen står det endast att Paulus var ”romersk (man)” och översättaren har förtydligt detta med att skriva ”romersk medborgare”. På ett ställe (Apg 22:28) används däremot det grekiska ordet *politeian*, vilket ordagrant betyder ”politisk delaktighet” eller ”politiskt medansvar”. Tanken att det är viktigt för människor att få vara politiskt medansvariga i det samhälle som de lever i finns på flera ställen i Bibeln samt hos antika filosofer som exempelvis Aristoteles.

Det är först i samband med upplysningen och den franska revolutionen på 1700-talet som själva ordet ”medborgare” blir allmänt brukat. Som kristen bör man därför vara sparsam med att ”göra för stor sak” av själva ordet medborgarskap och dess moderna betydelse. Den politiska delaktighet som Bibeln och våra lutherska bekännelseskriterier talar om, och som bland annat kommer till uttryck i läran om de tre stånden, är långt viktigare för vår kristna tro. Genom upplysningens fokus på ”borgare”, dem som äger en fabrik eller affär i en stad, skapas

en felaktig bild av att medborgarskap främst handlar om att göra affärer. Därmed hamnar tonvikten på det ekonomiska, det som med treståndslärens termer är det lägsta ståndet, underordnat såväl *ecclesia* (Kyrkan med dess sju kännetecken) som *politia* (den politiska delaktigheten i samhällets alla funktioner).

MEDBORGARSKAP I GUDS FOLK

I Gamla Testamentet, särskilt i Femte Mosebok, finns det flera exempel på hur det judiska folket uppmanas att behandla främlingar som vistas i de judiska samhällena väl. Ofta står det något i stil med ”kom ihåg hur ni själva hade det när ni var främlingar i Egypten”. Det klaraste exemplet har vi i 5 Mos 24:17-19 ”Du skall inte förvanska rätten för främlingen eller den faderslöse, och inte ta en änkas kläder i pant. Du skall komma ihåg att du har varit slav i Egypten och att Herren, din Gud, har befriat dig därifrån. Därför befäller jag dig att iakttä detta. När du skördar din åker och glömmer kvar en kärve på åkern, skall du inte gå tillbaka för att hämta den. Den skall tillhöra främlingen, den faderslöse och änkan. Detta för att Herren, din Gud, må välsigna dig i allt du företar dig”. Gamla Testamentet innehåller också konkreta beskrivningar av hur främlingar behandlas väl av judarna och får delta i flera viktiga samhällsfunktioner i det judiska vardagslivet.

Samtidigt finns det en slutenhet i Gamla Testamentet som nästan är konsekvent genomförd och som innebär att främlingar är utestängda från den gemenskap som formas kring frälsningen och dess löften. Det finns flera exempel på detta i GT. I Hesekiel 44:9 kan vi läsa att Herren säger ”Ingen främling med oomskuret hjärta och

oomskuret kött får komma in i min helgedom, ingen av de främlingar som finns bland Israels barn”.

Om vi däremot läser i Nya Testamentet, och särskilt i Pauli brev, möter vi ett helt annat budskap. I Efesierbrevet 2 talar Paulus till hednakristna om tiden före deras omvändelse (vers 12) ”Ni var på den tiden utan Kristus, utestängda från medborgarskapet i Israel och hade ingen del i förbunden med deras löfte”. Han fortsätter (vers 13) ”Men nu har ni, som är i Kristus Jesus och som en gång var långt borta, kommit nära genom Kristi blod” och (vers 19) ”Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga

och tillhör Guds familj”.

Vi ska särskilt lägga märke till att Paulus i denna text utgår från Kristi kors och säger att det är medborgarskapet i Israel som öppnas för alla som hör samman med hörnstenen Kristus. I grunden är det alltså samma medborgarskap som GT läste främmande folk ute ifrån som nu öppnas av Kristi blod. Här, i Efesierbrevet 2, talar grekiskan i likhet med Apostlagärningarna 22 tydligt om medborgarskap som en politisk tillhörighet, som alltså hör till det kristna kyrkolivet eftersom man utövar detta medborgarskap

”tillsammans med de heliga och Guds familj”.

MEDBORGARSKAP I EN SEKULÄR OMGIVNING

I luthersk teologi har det vanligaste varit att ta sin utgångspunkt i Romarbrevets 13:e kapitel när man har behandlat frågan om medborgarskap. I Rom 13:1 talar Paulus i klara ordalag om att ”varje människa skall underordna sig den överhet hon har över sig. Ty det finns ingen överhet som inte är av Gud, och den som finns är insatt

av Honom”. Ibland har detta tolkats som om en kristen person ska ”lyda blint” i det världsliga för att vara en god medborgare. Läser vi Rom 13 noggrant inser vi dock en rad viktiga saker som visar att den tolkningen inte stämmer.

För det första är överheten ett ämbete som ges av Gud (vers 1). Även världsliga/politiska frågor ska alltså förstås teologiskt som en del av vår relation med Gud. Dessutom skildras överheten i den grekiska grundtexten

ten som en tjänare/diakon (vers 4) och som en liturg (vers 6). Termer som diakon och liturgi förknippas vi ju sedan fornkyrkans dagar med kyrkans innersta väsen, och detta förstärker ytterligare bilden av att det politiska finns med i det kristna livets centrum. All överhet ska inte lydats i alla lägen, utan det är när överheten fullgör sin av Gud ålagda uppgift (vers 6) som den uttrycker Guds sätt att föra världshistorien fram mot slutmålet, Kristi återkomst. I vers 10 ser vi också att Paulus definierar ”kärlek” som ”lagens uppfyllelse”. Kärleken är alltså inget som uppstår spontant av att människan får göra som hon vill; kärleken måste ”tvingas fram” genom bestämda ordningar, som Gud själv upprättar genom sitt ord.

Denna öppenhet mot det allmänmänskligt goda som även andra religioners sekulära ordningar kan inrymma har vi ett exempel på i Jeremia 29:7. Där säger Herren till fångarna i Babylon ”Sök den stads bästa dit jag har fört er i fångenskap och be för den till Herren. När det går väl för den, går det också väl för er”. Den här korta texten säger mycket om hur Guds folk ska praktisera den politiska dimensionen av livet. Man ska be för den stad där man för tillfället befinner sig och söka sin lycka och framgång genom att det går staden väl. Med ”stad” avses här en mindre samhällsgemenskap på några hundra, kanske tusen, personer. Det går inte att motivera stater på flera miljoner invånare teologiskt. Däremot kan ju även stora stater som Finland vara gynnsamma för de mindre gemenskaper som vi av teologiska skäl ska vara lojala mot, men i så fall är vår lojalitet mot den stora ”miljonstaten” endast sekundär i förhållande till det mindre ”tusenpersonersamhället”.

Nästa nummer av Helgedomens Lampa kommer innehålla en artikel som anknyter till den här texten och utifrån ett nutidsperspektiv diskuterar balansgången mellan anpassning i positiv mening och orubblig trohet mot Gud även i samhällsfrågor.

UNELMA LÄHETYSHIIPPAKUNNAN ULKOLÄHETYSTYÖSTÄ

TONI ESKOLA

Olemme perheemme kanssa olleet ulkolähetystyön pohdintaprosessissa viimeiset vuodet. Viime vuonna olimme mukana vuoden mittaisella Suomen luterilaisen evankeliumiyhdistyksen lähetysskurssilla, joka suoritettiin lähijaksoina ja etäopiskeluna. Mahdollisesta lähdöstä suuntaan tai toiseen ei ole tietoa. Prosessissa mukana olo on synnyttänyt haaveita myös Lähetyshiippakunnan omasta ulkolähetystyöstä.

Lähtökohta Lähetyshiippakunnan omalle ulkolähetystyön rakentamiselle ei voi olla muiden järjestöjen mallien kopiointi. Lähetyshiippakunnalla ei ole käytössä ulkolähetystyöhön suuria raharesursseja, mikä voi olla myös siunaukseksi. Tällöin on pakko yrittää keskittyä olennaiseen. Toisaalta muiden hyvistä käytännöistä ja esimerkeistä voidaan ottaa opiksi. Ja onhan meillä Lähetyshiippakunnassa valtavasti osaamista ja kokemusta ulkolähetystyön saralta piispaa myöten. Ajattelen, että lähettäessä liikkeelle on ulkolähetystyössäkin hyvä kirkastaa tekemisen fokusta: mitä ja miten ollaan tekemässä. Miksi-kysymykseen on sinällään helppo vastata Jeesuksen lähetykskäskyn kautta.

Tekemisen tulisi nousta Raamatus- ta ja tunnustuksellisesta luterilaisesta identiteetistä käsin. Maailmassa ei ole liikaa luterilaisia kirkkoja tai järjestöjä, joiden lähetystyön fokus on luterilaisten seurakuntien synnyttäminen, perustaminen ja vahvistaminen – siis heti jo lähtökohtana eikä toiminnan seurauksena myöhemmin. Eikö se ole juuri sitä mitä olemme jo Suomessa saaneet yhdessä tehdä Lähetyshiippakunnassa? Näkisin, että kaikessa toiminnassa tähtäyspisteen tulee olla siinä, että toiminta voi edetä ja jatkuu

meistä suomalaisista riippumatta. Tai ainakin mahdollisimman pian.

Työ voisi tarkoittaa ulkomaalaisten pappien koulutusta, vapaaehtoisten suomalaisten lähettämistä ulkomaille paikallisen seurakunnan yhteyteen (koulutusajatuksella), luterilaisen opetusmateriaalin kääntämistä sähköiseen ja fyysiseen muotoon, ulkomaalaisten työntekijöiden kutsumista vierailulle Suomeen jne. Mahdollisuuksia on paljon, mutta kaikessa täytyisi olla teke-

”

Eikö meillä ole jo hyvä esimerkki Suomessa tehdystä Lähetyshiippakunnan rakennustyöstä?

misen tavoitteena seurakuntien rakentaminen ja vahvistaminen.

Uskon myös, että löytyy opiskelijoita, eläkeläisiä, työelämästään vapaata ottavia, jotka haluavat tukea valittuja kenttiä ajallaan ja resursseillaan. Mutta mikä on se reitti ja linkitys, jotta heidän lahjansa pääsisivät kohdemaan seurakunnassa käyttöön? Ja missä kerrotaan näistä tarpeista?

Käytännössä olisi tärkeää luoda kevyt mutta riittävä rakenne ulkolähetystyölle, joka koostuisi pääasiallisesti vapaaehtoisista seurakuntalaisista. Toivon, että jokaisessa seurakunnassa tulevaisuudessa olisi lähetysvastaava tai lähetystyötiimi ja he linkittyisivät keskenään seurakuntiemme verkostossa. Tämä voisi toimia eräänlaisena verisuonistona välittäessään suuntaan ja toiseen tietoja kenttien tarpeista ja lähetystyöstä kiinnostuneista henkilöistä. Samalla lähetysinto voisi vahvistua ja syntyä keinoja myös varainkeruulle. Lisäksi rukousaiheiden jakaminen olisi olennaista.

Mahdollisuuksia lähetystyölle ja yhteyksiä lähetykskentille on jo nyt ja uusia avautuu maahanmuutonkin

kautta. Esimerkiksi omassa seurakunnassamme on ollut pohdintaa siitä, voisiko pastoria lähettää kuukauden opetusmatkalle Kambodžaan, josta seurakunnassamme on useita perheitä. Tähän liittyisi myös Vähä katekismuksen kääntäminen heidän kielelle. Heiltä on tullut kyselyä tällaiseen. Tämä vaatisi seurakuntamme omalta lähetystyöryhmältä (joka on perusteilla) koordinoitua ja kotimaassa myös pastorin perheen käytännön tukemista sen ajan – rukouksesta puhumattakaan. Lisäksi Suomeen on tullut viime vuoden aikana paljon maahanmuuttajia. Miten tähän voisimme reagoida? Pyytämällä mukaan seurakuntaan? Opiskelemalla maahanmuuttajien kieltä? Opettamalla suomea maahanmuuttajille?

Uskon siihen, että voimme oppia antamaan omastamme ja tekemään valintoja niin, että haluamme antaa aikaa ja resursseja lähetystyölle. Se vaatii kertomista, kysymistä ja jopa kehottamista. Kyllä, opettelua se toki on, mutta eikö meillä ole jo hyvä esimerkki Suomessa tehdystä Lähetyshiippakunnan rakennustyöstä?

Alussa on usein vain Raamattuun pohjautuva ajatus ja unelma, joita kohti lähdetään kulkemaan pienin askelin. Älkäämme siis väheksykö pienten alkujen päivää. Tämä ajatus on sopinut Lähetyshiippakunnan alkuvaiheeseen ja sopii myös nyt edelleen. Voisiko meillä olla Lähetyshiippakunnassa oma koordinoitu ulkolähetystyö? Uskon ja toivon, että saamme käydä yhdessä sitä kohti. ”Sillä kuka pitää halpana pienten alkujen päivän” (Sak. 4:10)?

Kirjoittaja on aviomies, kolmen lapsen isä, Oulun Timoteus-seurakunnan jäsen ja työkeeseen yrittäjä.

Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen? (Ps. 8:4)

Oletko joskus pysähtynyt ihmettelemään pimeää talvi-iltaa? Äärimmäisen hiljaisuuden on rikkonut vain höyryävän hengityksesi ääni ja lumen narina jalkojen alla. Pimeydessä hohkaa valkeana lumihanki, mutta katseesi vangitsee lopulta ääretön tähtitaivas. Miten kirkkaana se loistaa taivaan pimeyden keskellä! Oletko ennen huomannutkaan, kuinka loputon se on? Voiko elinikä riittää edes tähtien määrän murto-osan tuntemiseen?

Itse olen tuntenut joskus hukkuvani tähtitaivaan syvyyteen. Maapallomme, joka päivisin tuntuu niin suurelta ja tutkimattomalta, onkin yöllä niin kovin pieni, kun katsoo avaruuden loputonta laajuutta. Ja tämän pienen pallon pohjoisessa kolkassa olet sinä, pieni ihminen narisevine kenkiesi ja hengitys höyryten.

Maailmankaikkeuden äärettömän suuruuden katselu voi saada hengityksen salpaamaan. Miten mitätön minä olenkaan. Mitä minä voin muka täällä saavuttaa? Mitä merkitystä on minun elämäni iloilla? Mitä merkitystä on minun kärsimykselläni loputtoman avaruuden kohinassa? Miksi Jumala, joka on luonut tähtien paljouden, olisi kiinnostunut hädästäni?

Kärsimyksen ja ahdingon keskellä meillä on kiusaus paeta Jumalaa. Syytämme Jumalaa ahdingostamme tai ajattelemme, ettei hän kuule. Saatamme epäonnistumisten ja lankeemusten jälkeen ajatella olevamme liian syntisiä edes huokaamaan Jumalan puoleen.

Nämä ovat kaikki syntisen sydämemme tekosyitä. Todellisuudessa Jumala kuulee, todellisuudessa Kristus on kivussamme läsnä. Todellisuudessa sinä et ole pieni ja mitätön, vaan ihme, suuri ihme. Jumala sallii tässä ajassa kyllä monenlaisia kärsimystä, mutta hän ei hylkää.

Joskus ahdingon jälkeen tunnemme vahvistuneemme ja viisastuneemme – Jumalan tahto oli hyvä! Joskus taas tuntuu, ettei ahdingon jälkeen seuraa helpotusta, ettei mitään tullut opittua. Tällöin meille ei jää muuta kuin jäädä Kristuksen lupauksen varaan: ”minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti”.

Kun seuraavan kerran katselet tähtien loputonta merta ja muistat pienuutesi, muista, että juuri sinut Jumala tahtoo pelastaa. Lukemattomia tähtiä tärkeämmäksi Jumala on katsonut sinut, jonka vuoksi hän on antanut Poikansa syntyä pieneksi ihmislapseksi. Juuri sinun kärsimystesi ja ahdingojesi tähden Kristus kärsi ja kuoli, jotta kuolema ei olisi loppusi eikä kärsimystäsi enää kerran olisi.

Timo Marttinen

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola
Toimitussihteeri: Samuli Siikavirta
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Eeva Pitkäranta
Paino: 1-print
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52

OPETUSTA SANAN MUKAAN

✍️ MARKUS NIEMINEN

Lähetysshiippakunta aloitti opetustoiminnan Hyvinkään Raittiustalolla keväällä 2014. Opetustoimintaa on ollut harvakseltaan mutta säännöllisesti, ja marraskuun alussa 2015 vietettiin Raittiustalolla ensimmäisen kerran iltaehtoollista. Yksi alusta asti mukana olleista on Jopi Hukkanen Riihimäeltä.

Jopi työskentelee Suomen Raha-pajalla teknologiapäällikkönä. Hänen perheeseensä kuuluu vaimon lisäksi kaksi lasta, joista toinen on jo aikuinen. Vapaa-ajalla Jopin kiinnostuksenkohteet löytyvät musiikin ja liikunnan parista. Laulua Jopi harrastaa melko tiivistä Riihimäen Gaudete!-kamarikuorossa sekä Hämeenlinnan mieskuorossa.

Lapsuudenkodin kasvatustaan Jopi kuvaa kulttuurikristilliseksi.

- Iltarukous luettiin, ja jouluna oli tapana käydä kirkossa.

Isovanhempien kautta Jopilla oli nuoruudessaan kosketuspintaa myös ortodoksiseen kristillisyyteen. Jopi sanoo aina uskoneensa Jumalaan, mutta tälle uskolle hän ei löytänyt jokapäiväistä merkitystä ennen neljääkymmentä ikävuottaan. Tätä ennen hän oli jo ostanut uuden raamatunkäännöksen ja lukenut sen läpi. Vielä tuolloin aika ei ollut kypsä Jopin kohdalla. Sana jäi hedelmättömäksi.

DA VINCI-KOODI HERÄTTI KIINNOSTUKSEN RAAMATTUA KOHTAAN

Vuonna 2008 Jopin elämä tuli kuitenkin käännekohtaan. Dan Brownin Da Vinci -koodin ihmeelliset väitteet kristinuskosta saivat kiinnostuksen heräämään. Oliko Raamatun kaanonin synnystä nyt tullut jotakin uutta tietoa, jota hänen kouluaikoinaan ei ehkä vielä tiedetty? Jopi ryhtyi keräämään tietoa aiheen ympäriltä ja huomasi nopeasti, ettei mitään uutta tietoa ollut löytynyt. Kyse oli vanhojen gnostilaisten

väitteiden kuorruttamisesta vilkkaalla mielikuvituksella.

Jopi alkoi lukea Raamattua. Hänen täytyi saada tietää, mitä siellä ihan oikeasti on sanottu. Raamattua lukiessaan Jopi alkoi kaivata toisten kristittyjen yhteyteen. Palmusunnuntaina 2008 hän meni kirkkoon ja on sen jälkeen halunnut käydä siellä viikoittain.

- Se ei tapahtunut kenenkään ihmisen välityksellä vaan yksinkertaisesti Pyhän Hengen vaikutuksesta sanaa lukiessa, Jopi kuvaa omaa hengellistä heräämistään.

RAAMATULLISEN OPETUKSEN PERÄSSÄ LÄHETYSHIIPAKUNTAAN

Raamatun tullessa tutuksi ja rakkaaksi kriittisyys evankelis-luterilaisen kirkon opetusta kohtaan kasvoi samalla. Jopi joutui huomaamaan, etteivät kirkon papit uskoneet ja opettaneet Raamatun mukaisesti. Ensinnäkin Jopi oli aktiivisesti mukana oman paikallisseurakunnan toiminnassa vastuukantajana, mutta saatuaan tietää Kansanlähetyksen messuista Ryttylän opistolla Jopi löysi paikan, jossa Jumalan sanaa opetettiin oikein.

Ensikosketuksen Lähetysshiippakuntaan Jopi sai Matteuksen messussa Hämeenlinnassa kesällä 2013. Tätä ennen hän oli ottanut selvää toiminnasta nettisivujen kautta.

Kysyessäni Jopin mielipidettä lähetyshiippakunnan raamatulluonnoista Hyvinkäällä Jopi vastaa rauhallisesti:

- Se on Raamatun Sanan mukaista opetusta.

Niitä opetuksia kuunnellessa karvat eivät ole nousseet pystyyn, vaan asia on ollut juuri sellaista, mitä Jopi on Raamatun pohjalta tullut evankeliumia ymmärtämään.

SEURAKUNTA TARVITTAISIIN MYÖS HYVINKÄÄLLE

Jopin mukaan Hyvinkäälle tarvittaisiin tulevaisuudessa Lähetysshiippakunnan seurakunta, koska kartalla on siinä kohden tyhjä paikka Helsingin, Lahden ja Hämeenlinnan välissä. Sen sijaan väestöä Uudellamaalla on paljon. Jopin mukaan hengellinen suunta paikallisseurakunnissa lähialueilla on huono.

Hyvinkään lähialueilla asuville Pyhäkön Lampun lukijoille Jopi lähettää selkeät terveiset:

- Rohkaisen tulemaan itse kuuntelemaan paikan päälle, edes kerran. Ennakkokäsitykset voivat olla monenlaisia, mutta tulemalla itse paikalle ei tarvitse olla kuulopuheiden varassa. Luulen, että yllättyy positiivisesti!

Iltaehtoollista vietetään Hyvinkään Raittiustalolla (Vaiveronkatu 24) keväällä 2016 vielä kolme kertaa. Sunnuntaina 21.2., 13.3. ja 17.4. kello 16. Tervetuloa mukaan!